

De zege van Bush... Met dank aan John Kerry

Contributed by Luc Marchauciel

donderdag, 23 december 2004 -

Bush heeft zijn overwinning niet alleen aan zijn eigen kamp te danken. Hij mag ook God dankbaar zijn voor de campagne van zijn rivaal Kerry. De gevolgen gaan de hele wereld aan...

In de verkiezingen van het jaar 2000 verloor Bush het pleit in de stemhokjes, terwijl Ralph Nader, de echte linkse kandidaat, de democraten uitdaagde en 2,7 miljoen stemmen vergaarde. In de verkiezingen van 2004 legde Nader amper wat gewicht in de schaal en won Bush dit keer wel in de stemhokjes. Wie hoopte op de overwinning van het minste kwaad kwam bedrogen uit : we kregen zowel het minste als het kwaad. De strategie van "eender wie behalve Bush" was een fiasco. Gestut door de voltallige collectie boegbeelden van de Amerikaanse linkerszijde (Moore, Zinn, Chomsky, etc.) bleek de verkiezingsmachine van de democraten uitsluitend geschikt om Nader te verpletteren : die werd in bijna de helft van de staten van het toneel geveegd terwijl de afwijzing van een president die door meer dan de helft van de publieke opinie met een kwaad oog bekeken wordt, geen haarbreed groeide. Dit keer kan niemand Nader beschuldigen van steun aan Bush. Kerry en zijn volgelingen zijn verantwoor-delijk voor hun eigen nederlaag.

Die nederlaag is des te pijnlijker omdat men zich moeilijk gunstigere voorwaarden voor Kerry kon voorstellen : een rampzalige economische en sociale balans aan republikeinse zijde ; het schandaal van de leugens over en de foltering in Irak; de brutale verstikking van elke concurrentie ter linkerszijde ; de algemene pro-Kerry beweging van de culturele en intellectuele wereld ; het succes van Moores film ; de hogere verkiezingsuitgaven van de democraten... Het hielp allemaal niet, integendeel : we constateren dat de republikeinen hun inplanting in de samenleving nog versterkt hebben ten opzichte van hun rivalen. De strategie van Kerry heeft deze stand van zaken bovendien versterkt.

Telkens Kerry in de televisiedebatten een nummer-tje à la Poetin weggaf met als thema " wij moeten de terroristen treffen voor zij ons aanvallen ", versterkte hij de irrationele angst waarop de repu-blikeinen bouwen. Telkens wanneer hij zich een mi-litair pak aanmat gaf hij een legitimerend duwtje aan de imperialistische politiek van Bush. Telkens hij de bijbel aanhaalde kwam zijn vijandschap voor het homoseksueel huwelijk of zijn persoonlijke weerzin tegen de abortus tot uiting, oftewel koren op de molen van het conservatieve christelijke vertoog waarmee Bush zijn overwinning verzekerde. Je hoeft geen verdwaasde voetballer te zijn om te snappen dat wie in eigen goal scoort de match verliest. We moeten de nederlaag verteren en we zullen de cynische verleiding moeten weerstaan om het Amerikaanse bevolking een troep imbecielen te noemen. De sociale bewegingen zijn de basis voor het tegenoffensief. Tegen het triomferende christelijke conservatisme in moeten de vooruitstrevende ideeën weer een stevige voet in de aarde krijgen, wat begint met ze kenbaar te maken. Een idiote yank blijft idioot wanneer hij in een televisiedebat slechts twee kandidate te zien krijgt die zich beide tot de beste krijgsheren uitroepen. De progressieve Amerikanen hadden er daarom beter aan gedaan om hun energie in Nader te steken in plaats van hem het zwijgen op te leggen en de linkerszijde zou er vandaag beter hebben voorgestaan. Zij zou er ook beter zijn afgekomen als de sociale bewegingen die actief waren in het begin van 2004 (tegen de oorlog, pro-homo en pro-abortus) luidop actief waren gebleven in plaats van vruchteloos te hopen dat Kerry hun verzuchtingen zou vertolken, of wanneer de vakbonden hun geld hadden gebruikt om stakingen te organi-seren in plaats van de campagne van een miljardair te financieren. Naders campagne is desondanks uiterst nuttig geweest omdat ze een mogelijke basis heeft gelegd voor een versnelde heropbouw van de linkerszijde, die nu met een enorme kater zit. De bloedige echo's van de bommen die op Falluja vallen vertellen ons dat er geen tijd te verliezen is. Het verzet kan niet op zich laten wachten.